

har det andet Thing sluttet sig til dette — er det ikke rigtigt strax første Gang at give Indfødsret til et Individ, der ikke kan benytte de politiske Rettigheder, som følge med Indfødsretten, naar vi tilmed ansee det for u hensigtsmæssigt med Hensyn til de Følger, som et saadant Skridt kan have for Lovgivningsmagten. Det er jo nemlig ganske klart, at saadanne Tilfælde ville gjentage sig, og det er allerede under Sagens Behandling forrige Gang blevet udviklet, at, naar overhovedet Lovudkastet om Indfødsret, saaledes som de i det Hele taget hidtil ere bleve forelagte, gaar ud paa at meddele Indfødsret til visse enkelte Personer, da er det hverken ønskeligt at udstrække Forhandlingerne til flere Personligheder end dem, der ere foreslaaede af Regjeringsen, eller at udstrække den til Personligheder, som man saaltdet ønsker at gjøre til Gjenstand for en offentlig Forhandling som Dvinder. Det er altsaa af Hensyn saavel til Dvinderens Stilling, at vi fraraade at give denne Dvinder Indfødsret. Det er ganske klart, og har fra alle Sider været indrømmet, at det kun er privat Hensyn, som have foranlediget hendes Andragende. I det andet Things Betænkning er det fremhævet, at der kan tænkes Tilfælde, hvor en Dvinder kan ønske at have de Rettigheder, som Indfødsret medfører med Hensyn til visse Ansættelser. Hvor nu Tilfældet skulde være af den Art, at det i denne Henseende kan interessere en Dvinder at faae Indfødsret, der kunde man jo meddele hende den, men i Almindelighed troer jeg ikke, at der foreligger nogen Grund til at aabne Concurrence med de virkelig Indfødte med Hensyn til de saa Stillingen, som hidtil have været tilgængelige for Dvinder. Naar man har beraabt sig paa, at man i det Hele i den nyere Tid i Lovgivningen har villet stille Dvinder ved Siden af Mand, da er her dog en bestemt Grund, som Lovgivningsmagten ikke har overskredet. Man har villet stille Dvinderne friere med Hensyn til Raadigheden over deres private Anliggender, men der

er ikke gjort noget Forsøg paa at overføre denne større Berettigelse paa de politiske Rettigheders Omraade. Jeg troer derfor, at der er god Grund for Lovgivningsmagten til at befrie sig for en ikke ved nogen reel Grund foranlediget og i sine Følger utvivlsomt uhyggelig Udvidelse af de Forhandlinger, der knytte sig til Forslag om Indfødsret. — Jeg anbefaler altsaa at stemme for Udelukkelsen af de to Personer, som ere opførte i Lovudkastet under Nr. 32 og 48.

J. M. B. Andersen: Som Medlem af det Udvalg, der er nedsat i denne Sag, tør jeg ikke fastholde de Udtalelser, som findes i den af Udvalget i sin Tid afgivne Betænkning med Hensyn til Dvinders Ikke-Berettigelse til at erhverve Indfødsret. Efterat have hørt de Udtalelser, som ere komne frem ved Sagens Behandling i det andet Thing, og efterat jeg nu har overvejet denne Sag, troer jeg, at man, naar man opstiller Betingelser for Indfødsrets Erhvervelse, handler rigtigst i at stille de tvende Køn lige, saaledes at Dvinder heller ikke udelukkes fra at erhverve Indfødsret. Paa Grund af denne Opfattelse er det, at jeg tillader mig at foreslaae, at der meddeles Indfødsret til den under Nr. 48 nævnte Dvinder Friederike Sandmann af Korsør. Med Hensyn til den under Nr. 32 nævnte Frands Lindgreen af Ringkjøbing maa jeg oprigtigt tilstaae, at jeg meget kunde ønske, at der af slige Udlændinge forlangtes et længere Ophold her i Landet, før de fik Indfødsret; men jeg seer ogsaa, at det ikke er let at overholde faste Regler i denne Henseende. Udvalget opstiller jo i sin Betænkning visse Betingelser; men alligevel har jo Landstinget optaget tre Personer i Loven, nemlig to Nordmand og een Lydsker, som endogsaa ikke har havt saa langt et Ophold her i Landet som den her nævnte Lindgreen. Da nu Lindgreen er født i Nabo landet Sverrig og er meget godt anbefalet fra det Sted, hvor han boer, saa forekommer det mig, at der ikke er Grund til at udskyde ham